

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: T. V., nar.,
stát. přísl. Moldavská republika,

zastoupena advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2020, č. j. CPR-40350-2/ČJ-2019-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí č. j. KRPA-321395-14/ČJ-2019-000022-ZAM, jímž bylo žalobkyni podle § 119

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 téhož zákona uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území Evropské unie v délce tři roky, a jímž byla též podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území ČR do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, tak, že nově byl počátek doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování, a doba k vycestování z území EU byla stanovena do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Žalobkyně uvádí, že v rámci provedeného dokazování bylo zjištěno, že byla dne 11. 9. 2019 kontrolována ve skladu tiskárny společnosti LOGIK s.r.o., a to při výkonu práce dělnice, přičemž k tomuto nedisponovala žádným povolením, přičemž stran jejího pobytu bylo zjištěno, že na území ČR vstoupila z titulu bezvízového styku, a to konkrétně dne 30. 1. 2019, avšak jeho možnosti překročila tím, že setrvala na území ČR. Doba výkonu nelegální práce byla vymezena na období od 2. 8. 2019 do 11. 9. 2019 a doba neoprávněného pobytu na období od 30. 4. 2019 do 11. 9. 2019.

3. Žalobkyně je toho názoru, že ačkoliv svým jednáním naplnila obě skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, tak po relativně krátkou dobu, kdy z provedeného dokazování vyplynulo, že příčinou vzniku řešených protiprávností byla její tíživá osobní situace žalobkyně, spočívající zejména ve finanční tísní, pro kterou se dopustila výkonu nelegální práce, ke kterému došlo v závěru jejího nelegálního pobytu. Podle žalobkyně je třeba akcentovat, že projevila mimořádnou sebereflexi, neboť prakticky okamžitě po svém zadržení učinila spontánní doznání, v rámci kterého popsala parametr pracovního vztahu, a široce spolupracovala se správním orgánem.

4. Vzhledem k tomu, že z pobytové historie žalobkyně nebyly zjištěny žádné jiné negativní poznatky, je žalobkyně toho názoru, že jí lze přisvědčit v tom, že se jednalo o ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života, který byl spáchán pod tíhou osobních skutečností. Ačkoliv formálně naplnila důvody pro uložení správního vyhoštění, neboť se dopustila dvou protiprávností, tak po materiální stránce její práce nijak neovlivnila situaci na trhu práce, neboť o jí vykonávanou pozici není žádný zájem. Žalobkyně považuje uložení správního vyhoštění se stanovením doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce trvání 3 let za nepřiměřeně tvrdý postih, neboť má za to, že je možné na ni působit výchovnějším a mírnějším způsobem.

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

6. Soud ze spisu zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti.

7. Pobytovou kontrolou dne 11. 9. 2019 bylo zjištěno, že žalobkyně pracovala v provozovně společnosti LOGIK s. r. o., aniž by byla schopna prokázat příslušné oprávnění k výkonu této činnosti. Žalobkyně prokázala toliko totožnost biometrickým cestovním pasem Moldavska, kde měla vyraženo poslední razítko na území Schengenského prostoru ze dne 30. 1. 2019. Při výsledku žalobkyně sdělila, že do ČR přicestovala 30. 1. 2019 z Moldávie jako turista. Pracovní povolení pro výkon činnosti na území ČR nemá a ani si o něj nežádala. K dotazu, proč nevycestovala do 90 dnů, kdy se zde mohla zdržovat bez víza, uvedla, že si chtěla vyřídit pracovní povolení, ale poté bylo již pozdě, a tak zde zůstala. Pracovat začala před měsícem, konkrétně od 2. 8. 2019, protože jí došly peníze. Dále žalobkyně uvedla, že si není vědoma svého protiprávního jednání, nevěděla, že na

území ČR nelze pracovat bez pracovního povolení. Není jí známa žádná překážka vycestování, na území ČR nemá žádné vazby ani majetek. Má se kam vrátit a disponuje i finančními prostředky na vycestování.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

9. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvouměsíční lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání.

10. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

11. Dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „Doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.“

12. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců: „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“

13. Dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců: „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.“

14. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců: „Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“

15. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v

rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

16. Správní orgán I. stupně shrnul, že žalobkyně pobývala na území ČR neoprávněně nejméně od 30. 4. 2019 do 11. 9. 2019, neboť na území ČR pobývala od 30. 1. 2019, avšak dnem 29. 4. 2019 o pobytové oprávnění přišla, neboť v tento den jí skončila lhůta, kdy zde mohla 90 dnů pobývat bez víza. Toto zjištění nerozpороvala ani žalobkyně. Soud proto konstatuje, že žalobkyně nesporně pobývala na území ČR neoprávněně po dobu více než 4 měsíců, což rozhodně není zanedbatelná doba. Současně bylo zjištěno, že žalobkyně nejméně od 2. 8. 2019 do 11. 9. 2019, kdy byla provedena pobytová kontrola, vykonávala pracovní činnost, aniž by k tomu disponovala příslušným oprávněním.

17. V případě žalobkyně tedy došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců a současně dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně se dopustila protiprávního jednání spočívajícího v nelegálním zaměstnání, pro které může správní orgán cizinci uložit zákaz vstupu na území členských států EU v délce až tří let. Vedle tohoto protiprávního jednání se dopustila také protiprávního jednání spočívajícího v nelegálním pobytu na území ČR, pro které může být cizinci uložen zákaz vstupu po dobu 5 let.

18. Námitka týkající se nepřiměřenosti uloženého opatření je nedůvodná. Žalobkyně uplatnila námitku již v rámci odvolacího řízení, přičemž žalovaný se s touto námitkou dostatečně vypořádal. Soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46).“

19. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 5. 2020 č. j. 1 Azs 164/2020-24 správní vyhoštění je důvodně ukládáno i v případech pobytu, kdy se cizinec dobrovolně správnímu orgánu nahlásí a spolupracuje s ním: „Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 - 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 - 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 - 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců.“

Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“

20. S ohledem na skutečnost, že se žalobkyně dopustila dvojího porušení právních předpisů, bylo jí uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na území členských států EU na tři roky. Na území ČR neoprávněně pobývala od 30. 4. 2019 do 11. 9. 2019, a současně nejméně od 2. 8. 2019 do 11. 9. 2019 zde bez oprávnění vykonávala výdělečnou činnost. Již s ohledem na poměrně dlouhou dobu i samotného neoprávněného pobytu žalobkyně v délce více než 4 měsíců na území ČR nelze považovat uložené správní vyhoštění za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně navíc vykonávala v ČR neoprávněně výdělečnou činnost. Maximální možná délka správního vyhoštění, které mohlo být žalobkyni uloženo, byla 5 let, správní orgány zohlednily okolnosti případu žalobkyně svědčící v její prospěch. Správní orgány přihlédly ke všem okolnostem daného případu, přičemž shledaly dobu zákazu vstupu v délce tří let jako adekvátní ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobkyně a veškerým individuálním okolnostem případu. Svůj závěr správní orgány náležitě odůvodnily a soud se s jejich závěrem ztotožňuje. Doznání žalobkyně nelze považovat za sebereflexi. Zároveň nelze nalézt polehčující okolnost v hospodářské situaci v zemi původu, neboť se jedná o obvyklou příčinu jednání nelegálně pracujících cizinců. Jakkoli soud vnímá postavení nelegálně zaměstnaných cizinců, nelze odhlédnout, že jejich zaměstnávání ovlivňuje trh práce, neboť jejich zranitelnost generuje nižší mzdové nároky, které vytěsňují nabídku na domácím legálním pracovním trhu, a zároveň generují výkon práce agenturními zaměstnanci, na něž se nevztahuje ochrana pracovního poměru. Nelegální práce cizinců je jedním z faktorů pokřivení pracovního trhu a s tím souvisejících negativních důsledků. Jedním z těchto důsledků je parazitování na nízké mzdě cizinců a absence jejich právní ochrany z hlediska pracovního práva. Cizinci tak jsou nejen aktivní součástí negativního jevu (nelegální práce cizinců), ale i jeho obětí.

21. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán konstatoval, že při stanovování doby zákazu bylo přihlédnuto ke skutečnostem, že se jednalo o první porušení zákona. Žalovaný neshledal stanovenou délku jakkoli excesivní a doplnil, že byla vzata v úvahu závažnost protiprávního jednání a délka jeho trvání.

22. Soud se zabýval též tvrzením žalobkyně, že se dostavila ke správnímu orgánu dobrovolně a v plné míře široce spolupracovala, a tvrzením, že se jednalo o první porušení zákona, kterého se dopustila pod tíhou osobní situace. Soud shledal, že ani taková motivace žalobkyně nemůže být důvodem nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění a nemůže nic změnit na závěrech správních orgánů. Tvrzené okolnosti, i kdyby všechny skutečně svědčily v její prospěch, dle závěru soudu nemohou převážit nad závažností protiprávního jednání, kdy žalobkyně se na území ČR neoprávněně zdržovala déle než 4 měsíce a vykonávala neoprávněně práci. Správní orgány postupovaly správně, jestliže dospěly k závěru, že v případě žalobkyně byly naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. Jakkoli může být situace žalobkyně nelehká, nelze ani tak tento stav řešit cestou porušování právních předpisů.

23. Nelze přisvědčit ani námitce žalobkyně, že na ni mělo být působeno mírnější cestou než správním vyhoštěním. Pokud měla žalobkyně na mysli rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, pak k tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2019 č. j. 1 Azs 131/2019-23, který se sice týkal dříve účinné právní úpravy, jeho závěry však lze nepochybně vztáhnout i k nyní

projednávanému případu: „Krajský soud správně uvedl, že uvedené ustanovení neponechává správním orgánům prostor pro uvážení, zda cizinci uloží správní vyhoštění či nikoliv. Cizinci, který není oprávněn pobývat na území ČR, lze uložit povinnost opustit území ČR (kterého se stěžovatel domáhá ve své kasační stížnosti) pouze za předpokladu, že u něj nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění [§ 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců], tedy že by toto opatření představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince....“

24. Uložení správního vyhoštění žalobkyni nepředstavuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Ani sama žalobkyně tento fakt nezpochybnila, neboť naopak uvedla, že její syn žije v Moldávii, kam dle svého tvrzení chce sama dobrovolně vycestovat. Soud uzavřel, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro uložení povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců namísto správního vyhoštění. Správní orgány tedy neměly prostor pro uvážení, zda žalobkyni uloží správní vyhoštění, či nikoliv. Správní orgány zohlednily závažnost protiprávního jednání žalobkyně, přihlédly k délce pobytu žalobkyně na území ČR, jejímu věku, zdravotnímu stavu, soukromým a rodinným poměrům a možným vazbám na území ČR. Žalobkyně je zdravá, v Moldávii má syna, žádnou překážku vycestování neuvedla, k ČR ji nepojí žádné vazby. Na území ČR vědomě porušovala právní předpisy. Pokud měla v úmyslu zde pobývat a vykonávat výdělečnou činnost, nic jí nebránilo vyřídit si k tomu příslušné oprávnění.

25. Soud dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění, včetně posouzení jeho přiměřenosti, pečlivě zvážily okolnosti daného případu a správně a přezkoumatelně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí.

26. Soud podotýká, že správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2019 č. j. 3 Azs 11/2019-47, bod 17).

27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 8. října 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce